

едиција

цепни
а
на
гр
е
м

Уредник
Ален Бешић

Copyright © Слободан Зубановић, 2025.

Copyright © за ово издање Културни центар Новог Сада, 2025.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не може се користити нити репродуковати у било ком облику без писмене сагласности издавача.

Слободан
Зубановић

ПРОЗОР
У ХОДУ

ГЛЕДАЈУЋИ ЖИВОТ

ПРИЗОР ИЗ ЈЕДНЕ КАСАПНИЦЕ

У одсјају јуче избрисане плочице
видим о сјајним кукама висе
остаци телета тек одвиклог од сисе.
У хладу заједничке гробнице
крију се буткице, кости, ножице
тек сишле с пашњака овчице.
Чини се још су у трку и мисле
побегле су од ножа и жице
до празног излога на крају улице
где једна обријана свињска глава
покушава да са мношвом, у част права,
успостави дијалог лицем у лице.

НОВА ПЛОЧА СТАРА ПРИЧА

Ето, ослобођено цитата
лето нестаје у ниској трави.
Сваког дана све немирнија
јесен својим књигама се бави.
Пљусне мало и преко прага.
То се небо с римама бори.
Један по један груну стихови.
С муњама севну и поговори.
Низ влагу спратова и степеница
изнова јесењи рукопис навали
остављајући да покисле строфе
потврде бара и пијанац пали.

СЕНКЕ НА БАНКОМАТУ

Пролазе људи и трамвај тутњи.
Лишће већ опало је скоро.
Њихов тепих утишава с болом
јецаје корака, сенке у слутњи
проседе главе док промишља
о том под којим тајним кодом
леже припадљности знане
само њему и банкомату потом.
Који, у хладнокрвном зују,
одмах одобрава хитан захтев
о исплати готовине пред олују:
Десет с луком. И кригле зев.

ЧАС ПРЕ СУПЕРЋЕЛИЈСКЕ

Гаси се дан, започиње сеоба.

Начас отварају се призори
што су их скривали прозори
и врата загушљивих соба.

Изједначују се мора и може,
затвор и мртвачница,
топла од дневне врелине.

Слике се множе, помози боже,
док не испуне очи песника
и бескућника који не зна куда,
како и где да побегне од часа
блеска и одласка. Никуда.

МОБИ ПОРУКА

Захваљујемо на подацима
које сте нам данас доставили
о спиритуалном блаженству
на вашој пијаци и у гостима.
Радо бисмо искористили прилику
да у примарном систему песме
реализујемо и урамимо слику
савремену у којој лирика тиња.
Још је потребно да што пре
одговорите на питања следећа:
а) Која је ваша најдража одећа?
б) Која је ваша омиљена животиња?

ДИЈАЛОГ НА ВРХУ

При врху црквеног торња
по лиму ожеднелом од суше,
рано поподне а већ је сумрачно,
скакуће фигура, сврака до гуше.
У расправи по дневном реду
дискутује с јатом о инстинкту вође,
и жустро саветује да мисле тачно:
на некој врби можда роди грожђе.

ОТКАЗАНО СЕЋАЊЕ

За БАП-а

Каткад су емоције проклете
као неки сусрети у мимоходу.
Увек изненаде и потом прхну
слично вранама на далеководу.
И погледи беже тако често.
Рецимо као тањир на столу
кад са гостом замени место.
Иако нису свима трн у оку
многе ствари остану у магли.
Али, кад успомене албум отворе,
сећања уморе као ход нагли
ципела које пропуштају воду.

ШТА ДА ТИ НАПИШЕМ

Шта да ти напишем.

Није свет још при крају,
мада шпорет теже дише
и цвет у вази је на издисају.
Шта да ти напишем ново.
Зна се. Од новог глава боли.
Или да насолим мало ово.
И ново може да се разболи.
Старо је увек у неком возу
са станицом у бескрају.
Најчешће кад заузме позу
поете у кафанском рају.

НЕКАДАШЊЕ ВЕРОВАЊЕ

Давно, кад су градитељи
подизали палате или храмове,
били су срећни извршиоци
као жетеоци који стогове
пре кише остављају иза себе.
Иако је то горопадило богове,
умели су мајстори некада
да укрсте и путеве као рогове
јелени док се за љубав боре.
На крају крајева и мостове
дизали су без страха просто
верујући да варвари не постоје.